

soare. Își ofereau serviciile — fetele își stăpneau plîsul chiar în buza receptorului, băieții vorbeau neobișnuit de gros. Ah, acest tineret minunat al Bucureștilor, în parte, pletos, în parte, bărbos, gala oricînd de zeflemea și atît de profund în trăirile și în pornirile sale grave...

A doua zi după cutremur, am văzut o fată, îmbrăcată într-un demi ultramodern, rugîndu-se de un fel de șef de pază de la „Scala” să-i dea voie să lucreze și ea la salvarea celor de sub dărîmături. Bărbatul în cauză, un om de vreo patruzeci și cinci-cincizeci de ani, înecat de lacrimi (de lacrimi pe care nu vroia să i le vadă nimeni) urla cu disperare la puștoaica aia de vreo douăzeci de ani, cu deminul ultramodern: „Pleacă, dom'le, de-aici! Nu vezi că-neurci circulația?”

O, treabă absolut formidabilă și absolut anonimă au făcut, în aceste zile, profesorii. Au venit la școală la prima oră a primei zile de după cutremur; au avut grijă de copiii interni, de copiii externi, au avut grijă de copiii noștri, ai tuturor, iar după ore își sufleau minceile și curățau curtea de moloz și coridoarele, de teneuiala căzută. Iar după asta puneau mîna pe telefon și începeau să piseze la cap soții, prietenii, cunoștințele, părinții ai elevilor, cum să facă să se aranjeze în grabă — pentru că e vorba de copii, e vorba de copii, e vorba de copii.

Zilele de după cutremur au fost luminate bruse de o explozie pe care scria *casador*. Cei mai mulți oameni privesc de departe lumea spectacolului, habar n-au ce-i aia cascadoria și sînt convinși că bărboșii ăia de cascadori sînt, în fond, niște oameni fără

căpătii și fără meserie. Foarte puțini știu cît de riguroasă e selecția cascadorilor și cît de minuțioasă e pregătirea lor. Mai ales că a apărut și o carte franțuzească cu un titlu prostesc: „Meseria mea e riscul”, cînd, de fapt, meseria cascadorilor e tocmai să evite la maximum riscul, într-o situație, adesea, la maximum riscantă. Ca să poți realiza lucrul acesta trebuie să fii un profesionist desăvîrșit, pentru că orice primă greșeală poate să fie și cea din urmă. Or, profesionalismul de mare calitate exclude superficialitatea. E un adevăr adesea ignorat. Și cascadorii au dat o replică teribilă ignoranților. Au plecat de la filmare, au fugit de acasă, de la Buftea, au împărțit ceea ce au fost cîndva blocuri și și-au asumat riscul. Adesea, un risc pe care ei, ca niște oameni de meserie, îl știau fără nici o șansă de reușită; dar tot ei, și tot ca niște oameni de meserie, l-au escaladat. Și au salvat oameni, au salvat oameni, au salvat oameni. Și nimeni dintre ei n-a vrut să spună cîți oameni a salvat. Și numai despre Stavru, care a căzut de la etajul opt, s-a spus că a salvat zece oameni sau mai mulți. Și, asta, în situația cînd cascadorii au salvat oameni din cele mai incredibile situații, lăsînd treaba cealaltă, mai simplă, dacă a mai existat vreo treabă simplă, pentru ceilalți, pentru ceilalți toți. Bravo vouă, cascadorilor! Un bravo pe care nu-l veți auzi și n-aveți cum să-l auziți din întinerirea sălilor de cinema, un bravo care nu poate fi întipărit decît în literele care semnifică meseria voastră de cascadori.

Leonida Teodorescu

Linii de comunicație

3 martie

7 martie

Inceput de articol (fără umor) pentru „Teatrul”, despre capacitatea spectacolului (deloc anulată, ci — dimpotrivă — revitalizată odată cu atotputernicia televiziunii) de a anula distanțele dintre oameni, de a îngădui, pentru un ceas sau trei, mult rîvnita comunicare (scenă-sală și spectator-spectator), de a oferi, miraculos, o șansă intru ieșirea din frig, sau anxietate, sau vid, sau alt cuvînt.

Cred că, ori de cîte ori vorbim despre oamenii care, în ceasurile, zilele și nopțile de după cutremur, au salvat alți oameni de sub dărîmăturile clădirilor prăbușite, trebuie să ne amintim de femeile și bărbații de la telefoane și să-i privim în același chip precum pe cei ce s-au aruncat în moloz pentru a scoate, cu riscuri nesfîrșite, ființele îngropate de viu în beton. Și cred că trebuie să-i privim așa pe cei de la telefoane, pentru că, rămînînd, din primele clipe de după cutremur, la post, ei s-au strădui să ne dezgroape pe

toți din spaimă, neliniște și necunoscut.

Pentru că, asemeni unei nevăzute și anonime echipe de salvare a sufletelor, femeile și bărbații de la telefoane au eliberat, în noaptea aceea, cu minile lor încheștate pe butoanele și fișele centralelor automate, milioane de oameni de sub povara strivitoare a groazei, ajutîndu-i să audă la receptor vocea copiilor și părinților, fraților și surorilor, bunicii, nepoților și prietenilor. Am început, încet-încet, să aflăm, din ziar sau de la radio, numele acelor care au scos supraviețuitorii de sub moloz. Aș vrea să cunosc numele femeilor și bărbaților de la telefoane, care ne-au scos pe noi toți, pe noi cei vii, de acolo unde ne aflam vineri noaptea.

Al. Mirodan